

[Elisabeth Arnold]

En anden måde kunne være at påføre de HIV-smittede en let genkendelig mærkat, en tatovering eller et brændemærke, så alle, der var i kontakt med dem, kunne vide, at her havde de en person, som var smittefarlig.

Der er ikke andre mulige konsekvenser, hvis man skal være logisk. Man skal undersøge hele befolkningen, og derefter skal man foretage noget over for den del af befolkningen, der er konstateret HIV-positiv, som for alvor kan skræmme andre fra at have kontakt med dem.

Så længe der ikke findes effektive behandlingsmetoder, er der ingen anden vej end at følge den politik, som det danske Folketing har haft et stort flertal for at følge i de sidste mange år. Der er ingen anden vej, og den følger vi fortsat, og derfor er dette forslag fuldstændig ubrugeligt.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkepartis holdning til disse ting er jo velkendt. Som ministeren sagde, fremsatte vi jo et beslutningsforslag om en hel række ting, bl.a. også registrering, men også mange andre ting, for at prøve på at få standset AIDS' og HIV-smittens udbredelse. Vi har valgt ikke at genfremsætte det så hurtigt efter, at vi har haft det til behandling, idet vi gerne vil overveje disse ting og se lidt på, hvordan vi ellers kunne formulere det.

Vi er positive over for forslaget. Jeg synes, at man i meget høj grad fra de fleste partier i Folketinget taler udenom. Jeg har haft lejlighed til at være ordfører næsten hele ugen om alt muligt, og det er næsten samme taktik, man bruger ved forskellige forslag. Man prøver på at opstille det værst tænkelige eller mest umulige eksempel i stedet for at prøve at se på, om der kunne være noget rigtig i forslaget, selv om man er uenig – og det har man jo lov til at være.

Enten vi kan lide det eller ej, er AIDS og HIV-smitte noget farligt, og befolkningen ved det, men derfor skal man ikke gå hen og blive så hysterisk, at man ikke kan omgås hinanden. Det var jo også sådan med tuberkulosen, at familien skulle lære at leve sammen, og de HIV-smittede skal da være i samfundet, det er klart; men det er muligt at tage nogle forholdsregler, så smitten ikke spredes, og de mennesker må vise sig ansvarlige, så de lever op til det; det er også klart.

Men når man ikke inden for en familie må få at vide, at én er smittet – sidst vi havde debatten, blev der sagt, at det ikke kunne forekomme, men jeg er senere blevet konfronteret med, at der er tilfælde, hvor lægen ikke informerer ægtefælle eller samlever om det – så synes jeg, det er direkte forkert.

Fru Dorte Bennedsen siger, at så skulle de leve på en øde ø og sådan noget, men det mener jeg ikke, og jeg kan dårligt forestille mig, at det er det, Fremskridtspartiet mener med at isolere. Isolere kan være at isolere smitten, sådan at man prøver på at se, hvordan man undgår, at en person spreder den, ikke, at man lukker personen inde på en øde ø eller et andet sted. Det er i hvert fald helt imod Kristeligt Folkepartis synspunkter.

Men man må prøve på at se, hvad man kan gøre. Jeg synes, man tager alt for let på det. Problemet er – det sagde jeg sidst, og jeg vil gentage det – at man har betragtet sygdommen som en seksuelt overført sygdom, hovedsagelig blandt homoseksuelle, men det er den ikke længere. Derfor må man bort fra dette, som har gjort, at man ikke kan tale om den.

Og så ved jeg, at der er masser af mennesker – jeg tror, det var CD's ordfører, der var inde på det – der synes, at vi snart skal væk fra disse pjattede kampagner, som nogle kalder dem. Mange unge ignorerer dem og er trætte af dem. Selvfølgelig skal de unge og andre med have reel og saglig oplysning, men mange af de kampagner, der føres, opfordrer snarere til et mere frit seksualliv end til ansvarlighed.

Sikker sex med kondom lyder meget godt, men intet er jo sikkert. Hvorfor ikke understrege, at det har sin risiko, og at den selvfølgelig er desto større, jo mere frit man lever? Hvorfor ikke også opfordre til et familieliv?

Én sagde forleden ved en sammenkomst: Tænk, hvis HIV-smitten kom ind mellem de helt unge med den frie sexmoral, de har! Hvilken katastrofe kunne der så ikke ske? Derfor er det meget, meget nødvendigt, at vi sætter meget kraftigt ind over for ungdommen og over for de helt unge og får dem til at forstå, at dette faktisk er meget alvorligt. Der har været nogle kampagner, og så har man været oppe på dupperne lidt, men så falder man ned igen, og mange udtalte jo efter de avisreferater, der er, at mange piger ikke føler det særlig spændende med kondomer, når man har, skal vi sige livlig seksuel aktivitet.